

รู้จัก “ตะหงิด ๆ”

เดชาภิวังษ์ uwmit

“ผมว่าจะไม่เขียนแล้วนะ”

บ่ายอ่อน ๆ ของวันที่อากาศแสนจะแห้ง หาลมพัดเข้ามาในอาคารก็ยาก ยิ่งนัก ผู้เขียนยังคงทำงานในอาคารพิพิธภัณฑ์ธรรมชาติวิทยา ของคณะสังคมวิทยา และมานุษยวิทยา ที่ได้รับผลกระทบอย่างหนักจากน้ำท่วม ทั้งอาคาร อุปกรณ์สำนักงาน ยังไม่มีอะไรพร้อมใช้งานสักอย่าง แม้กระทั่งไฟฟ้าและน้ำประปา ภารกิจสำคัญของผู้เขียนคือต้องเก็บของ (โบราณวัตถุ) เกือบทุกชิ้นที่วางระเกะระกะอยู่บนพื้นห้องโถง ชั้นสองให้เป็นหมวดหมู่เดียวกันให้ได้มากที่สุด ของส่วนใหญ่เก็บทันก่อนโดนน้ำท่วม ทำให้สภาพยังคงดีอยู่ แต่บางชิ้นเจอ น้ำท่วมเกือบเดือนทำให้สภาพไม่สู้ดีนัก บางชิ้นแทบจุ่มปรอทจนฐานเดิมแทบไม่ได้ ทั้งฝุ่น เชื้อรา ฯลฯ ประกอบกับลมที่พัดเข้ามา เเท่แวมตดทำให้ร่างกายที่สักรปกอยู่แล้วยิ่งเหนียวเข้าไปใหญ่ บรรยาอากาศเช่นนี้ใคร หละคิดว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้

ผู้เขียนเรียนจบมาทางด้านสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ทำให้ไม่ชัดเจนในการ แยกแยะประเภทโบราณวัตถุว่าอะไรใช้ทำอะไรหรือควรจัดอยู่ในหมวดหมู่ไหน จึงเริ่ม เก็บกระต่ายขูดมะพร้าวที่มีประมาณ 20 ชิ้นให้เป็นหมวดหมู่เดียวกันก่อน เพราะมันใจ แน่ ๆ ว่าใช้ขูดมะพร้าวเพราะที่บ้านผู้เขียนมี หลังจากนั้นจึงเริ่มเก็บอุปกรณ์การเกษตร อุปกรณ์การเกษตรในอาคารนี้มีค่อนข้างมากวางเกลื่อนกลาดเต็มพื้นห้อง อาคารเริ่ม เย็นลงเพราะเมฆเข้าบังแสงอาทิตย์ ทุกอย่างเริ่มเจี๊ยบ ได้ยินเพียงเสียงตอกตะปู้ ป๊อก ป๊อก ป๊อก จากคนงานที่กำลังก่อสร้างอาคารหลังใหม่ที่อยู่ข้าง ๆ

ผู้เขียนเดินไปที่กลางห้องในมือถือฉมวก (อุปกรณ์หาปลา) ทันใดนั้นหางตา

เหลือบไปเห็น ชายสูงวัยคนหนึ่งนั่งโง่โง่กระเบนนั่งคล้ายหมอบกราบอยู่กลางห้อง ไบหน้า สีเทาซีดเหมือนคนไม่มีเลือด ศีรษะวางลงแนบกับพื้นลักษณะตะแคงเหมือนกับเอาหูข้างหนึ่งแนบกับพื้นไว้ มือทั้งสองข้างแบลงกับพื้นบนมือมีคัมภีร์โบราณวางอยู่ (เหมือน กับว่าเอามือซ้อนคัมภีร์ไว้ไม่ให้วางกับพื้น) เอาห่อละครีบ ทั้งมือทั้งขาแทบไม่มีแรง หัวเริ่มหวีๆ เริ่มเข้าใจแล้วว่าชนหัวลูกเป็นยังไง ตั้งสติได้จริง เดินแบบเร็วๆ ออกออกไป นอกห้อง ใช้เวลาสงบสติอารมณ์สักพัก

ห้านาทีผ่านไป ทุกอย่างเริ่มเข้าที่ ผู้เขียนรวบรวมความกล้าอีกครั้งเดินเข้าไป ณ จุดเกิดเหตุแต่ปรากฏว่าไม่เห็นอะไร มีเพียงคัมภีร์โบราณ (ภาษาพม่า) วางอยู่บนพื้น ผู้เขียนรีบเก็บชิ้นที่สูง ยกมือไหว้หนึ่งครั้ง แล้วปิดห้อง ลงไปชั้นล่างที่ห้องสำนักงาน ทุกอย่างถูกเก็บไว้เป็นความลับ ไม่ได้ประกาศบอกใครสักคน

“ทุกอย่างเหมือนจะจบลงด้วยดี” อนิจจังคิดย้อนหลังแล้วรู้สึกผิด ว่าทำไมเรา ไม่เก็บคัมภีร์โบราณ หรือวัตถุที่คนกราบไหว้บูชาก่อนเป็นอันดับแรก ทำไมถึงละเมียด ละไมเก็บกระต่ายขูดมะพร้าวก่อน หลังจากคิดวทวนโทษตัวเองอยู่สองนาน ผู้เขียนก็ สวดมนต์ กราบพระสามที ปิดไฟนอนเหมือนกับว่าไม่มีอะไร

“ทุกอย่างเหมือนจะจบลงด้วยดี” กระทั่งผู้เขียนเริ่มมีอาการแน่นหน้าอก พยายามเดินแล้วเดินอีก จนตื่น (แค่รู้สึกตัวแต่ขยับอะไรไม่ได้) พยายามลืมนตาว่าเกิด อะไรขึ้น แต่ลืมนตาไม่ขึ้น ร่างกายเหมือนเป็นอัมพาตทั้งตัว ในใจคิดแล้วว่า ไซ้แน่ๆ พยายามสวดมนต์ นะโมตัสสะฯ อิติปิโสฯ ยันทุนนิมิตตังฯ ทุกอย่างเริ่มดีขึ้นมาหน่อย เริ่มรู้สึกว่าจะมองเห็นแต่ร่างกายยังขยับไม่ได้เหมือนเดิม โอ้คุณพระ!!! พระจริง ๆ ด้วย ภาพที่มองเห็นจากการนอน คือมีพระยืนเหยียบหน้าอกเราอยู่ แต่ท่านไม่มีศีรษะ ผู้เขียนเริ่มกลัวมากขึ้นจึงตื่นแรงขึ้น แต่ตื่นยังงี้ก็ไม่ออก ความรู้สึกสุดท้ายที่จำได้คือ ใช้มือพยายามดึงเท้าที่เหยียบหน้าอกเราออก คือแบบว่า ข้อเท้าเย็นมากและเหมือน ถูกตอกเสาเข็มไว้จะดึงยังงี้ก็ไม่ออก หลังจากนั้นจนกระทั่งเช้าผู้เขียนก็ทำอะไรไม่ได้ อีกเลย

เช้าขึ้นมาเริ่มไม่อยากจะทำอะไรไว้คนเดียวแล้ว จึงเที่ยวไปบอกเพื่อนๆ รวมถึง ผู้บังคับบัญชา ทุกอย่างอธิบายง่ายเข้าใจง่าย ไม่มีข้อสงสัยใดๆ จึงเป็นที่มาของ การทำบุญอาคารครั้งแรกหลังจากน้ำท่วม

ไม่ว่าจะเป็นเพราะตัวผู้เขียนปรุ่งแต่งไปเองหรือสิ่งลึกลับมีจริงบนโลก แต่เหตุการณ์ครั้งนี้ก็เป็นสิ่งเตือนใจในการทำงานของผู้เขียนว่า สิ่งของทุกชิ้นล้วนแต่ มีคุณค่าในตัวของตัวเอง ของทุกชิ้นผ่านการคิดค้นโดยมนุษย์ ถูกผลิต ถูกใช้งานและ เก็บรักษา เป็นสิ่งสะท้อนถึงภูมิปัญญาและความคิดของมนุษย์ ควรจัดเก็บให้สมกับ คุณค่าและฐานะที่มี